

ΤΡΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ.

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΡΓΑΣ.
ΟΚΤΩΒΡ. - ΔΕΚΕΜ. 1919. - ΦΥΛΛΑΔ. ΑΡ. 41.

REVUE TRIMESTRIELLE.

ÉDITEUR - DIRECTEUR : STEPHANOS PARGAS.
OCTOBRE - DÉCEMB. 1919. - FASCIC. NO. 41.

ΑΠΟ ΤΑ “ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ”. (*)

1

Ω μυστική ἐσὺ πλάστρα, οὐσία, αἰτία,
ποὺ κρατᾶς μου ἀξεχώριστα δεμένα
κορμί, ψυχή, καρδιά, νοῦ, τὰ στοιχεῖα
ποὺ μὲ κάνουν τὰ δυὸ τὸν ἔνα, ἐμένα,
καὶ ἡ βυθίζεις με στὴν ἀνυπαρξία
καὶ ἡ μ' ἀργοπᾶς πρὸς μιὰν ἀλλότρια γέννα,
Σ τάσσον δὲ μοῦ εἴπες, ἀρετή, ἀταξία,
σκέψη, χῶμα, ξετύλιμα δλοένα.

Τὰ γεράματα νά ! Τὰ ξεροκαίρια !
Μέσα μου, ἐσὺ τὸ ξέρεις, κι ὅσα ἀστέρια
κι ὅσα λουλούδια ὅγάλια ἀγάλια ἀχνίζουν..

Μὰ εὐχαριστῶ Σε, Δέσποινα, τὶ ἀκόμα
μὲ τὰ τραγούδια ποὺ ἀσβυστα φλογίζουν
μέρα νύχτα πυρώνεις μου τὸ στόμα.

2

Τάσπρο χαρτὶ καὶ τάλαφρὸ κοντύλι,
καὶ τὸ χαρτὶ σὰν παριανὸ λιθάρι,
καὶ τὸ κοντύλι γλυπτικὸ σὰ σμίλη,
τὶ μὲ βλογῷ ξανὰ θεϊκὴ μιὰ χάρη
νὰ ξαναρχίσω τὸ ἀσωστο τροπάρι.

Καὶ ἡ τέχνη ποὺ ἐφωτεύτηκες, Μαβίλη,
καὶ ὁ Πήγασος ποὺ κράτησες, Γρυπάρη,
κ' ἡ δωρική σου, Ἐρυμόνα, Μοῦσα, — ω φύλοι,
μὲ ξυπνῆν πλάστη νέας ωδῆς, γιορτῆς·

καὶ δάσκαλος ἐγὼ καὶ μαθητής.

Χορὸς τοῦ ἐντεκασύλλαβου τὸ βῆμα

κ' ἐσύ, δεκατρισύλλαβε, τὸ κῦμα.
Καὶ τὰ Δεκατετράστιχα εἶναι γάστρες

καὶ μέλισσες τριγύρω ἀνθοβυζάστρες.

(*) Βιβλίο ποὺ θὰ ἐκδόσουν τὰ «Γράμματα» στὸ τέλος τοῦ 1919.

3

Σ' ἐμένα ἐσὺ ποὺ θὰ σταθῆς ταριχέει

νὰ τὸ γνωρίζης, φίλε μου ἢ κριτή μου,
πώς μέσα ἐδῶ πότε μιλᾶ ἢ ψυχή μου,
πότε ἡ ζωή μου βιοτιαναστενάζει.

Φίλε μου, ἄλλο ζωή, ἄλλο ψυχή, κριτή μου.

Χώρια. Κι ἀδέρφια δικαιοσύνης τάλλαζει.

Ἡ ζωή μου παραστράτισμα ἢ μαράζει,
πρὸς τὸ φῶς φτερανέβιαμι ἢ ψυχή μου.

Μοῦ γίνεται τραγούδι ὅ,τι πονθοῦσα

νὰ εἴμουν ἢ νιά εἰχα δίχως νά εἰμαι ἢ νά χω,
κι ὅ,τι ἄθελα μὲ σπρώχνει, καὶ σὲ βράχο
γυὰ συντριμό, κ' ἡ δρμή, κ' ἐκείνη Μοῦσα.

Ζωὴ καταγίζει, ψυχή μου πρὸς τὰ ἐπάνω !

Μὰ δ,τι στοχάζομαι είμαι, δχι ὅ,τι κάνω.

4

Καί, φίλε μου ἢ κριτή μου, πρέπει ἀγόμα

νὰ γνωρίζης πώς ὅ,τι τραγούδοῦμε,
κι ἀν μέσα μας — πιστεύομε — τάκοῦμε,
δὲν εἰν' αἷμ' ἀπὸ τὸ αἷμα μαζ καὶ σῶμα
κι ἀπ' τὸ σῶμα μας πάντα ἔνο χῶμα,
καὶ τὴν πνοή μας πλάστες τοῦ φυσοῦμε,
μὲ μάτια ἀστέρια ἑφτάφηνχο τὸ ζοῦμε,
βρύση ἀρμονίας τοῦ κάνουμε τὸ στόμα.

Τραγούδιστή, προῦκα πλούσια κρατεῖς,

ἀπ' τὸν πατέρα θεὸ τὸ χρυσομίτρα

καὶ λές : — Μόνο τὸ ποὺ βογγάει ἐντός μου

δρᾶμα δὲν παίζω στὴ σκηνὴ τοῦ κόσμου

καὶ τοῦ ἔνου ἐγὼ θείος ὑποκριτής

καὶ ἡ Φαντασία τρανὴ σκηνοτεχνίτρα.

5

— "Α ! ἡ γόησσα Φαντασία μή σε γελᾶ,

Τραγούδιστή, εἰν' ἀπὸ τὸ αἷμα σου αἷμα,

ἡ πηγή της δὲ βρίσκεται ψηλὰ

κι ἀς πάλι ὡς τάστρα, τάστρα ἀς βάζη σιέμημα,

καὶ αὐτοκυβέρνητη δόσο κι ἀν κυλᾶ,

σὰν ἀλλότριο ποὺ δὲν κρατεῖται ρέμα:

καθρέφτης εἶναι, ἀντιφεγγοβολᾶ

μέσα της ἡ καρδιά, γίνεται πνέμα.

Τάνθος θαμπωτικὸ τῶν παραδείσων

φουντώνει ἀπὸ τὴ φύτρα ποὺ τὴν ἔχεις

μέσ' στὸν κῆπο, ὅποιο κῆπο, τὸ δικό σου.

Πάντα εἰσ' ἐσύ, μ' ὅποια δύνειρα κι ἀν τρέχῃς,

τῶν κυρφῶν κυνηγὲ καὶ τῶν ἀβύσσων,

ἄλυσσόδετε μὲ τὸν ἔαυτό σου. --

"Α ! κάποια λόγια... Μέσο' ἀπ' τὸνθοκλάδια
μᾶς κελαίδατε, ξωτικὰ πουλιά !
Τὰ μιλημένα λόγια εἶναι σὰ χάδια,
τὰ λόγια τὰ γραμμένα εἶναι φυλιά.
Στῆς ψυχῆς μου τῆς ἄρρωστης τὰ βράδια
μπάλσαμο ἔσεις καὶ φεγγαροβολιά.
Στοῦ παλατιοῦ μου ἐπάνω τὰ ρημάδια
χωρεύουντες ξωθιές μὲ τὰ βιολιά.
(Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ μὲ φαντίζουν
ἀνάερα χέρια ἀπὸ ψηλὰ μπαλκόνια
μὲ μυρτίες καὶ μὲ ρόδα θριαμβευτή.
Τὰ λόγια σου εἶναι σὰ νὰ μὲ ποτίζουν
μὲ τῆς νυχτιᾶς τὸ φέγγος, μὲ τάηδόνια
σὲ πυκνὸ δάσος χάρη δινειρευτή...)

Ο πυρὸς λίβας ἀγεροδρομοῦσε
προχτὲς δρμητικὰ στὸ λόφο ἀπάνου,
σὲ εἶχε ματιάσει, κατὰ σὲ χυμοῦσε,
λάγνος πόθος ἀφρικανοῦ σουλτάνου.
Κι ἀναγάλλιαζες κι ὡς νὰ σὲ μεθοῦσε
τὸ φιλὶ καὶ τὸ χάϊδεμα τοῦ πλάνου,
ἀμαδρυάδα σου ἡ νιότη κι ἀν ἀνθοῦσε,
λίγας στὰ χέρια τοῦ ἄνεμου σιλβάνου.
Ξέσκεπτη στὴν ὀλάνοιχτη ἐρημιά,
κυματίζανε σκόρπια τὰ μαλλιά σου,
μπράτσα σου, πόδια, τὰ στηθόλαιμά σου
τὰ τάραζες ἀγριοπούλια ἡ τρικυμιά.
Κ' ἔγώ ἀσκητής, ὡς ἀντίχρηστη, μπροστά σου,
τοῦ πειρασμοῦ σταλμένη ἐπιθυμιά...

Χτές βράδι οἱ λογισμοὶ κόκκινοι κρίνοι,
φωτιὰ ἡ καρδιά, ἡ στιγμὴ πανώρια ρούσα,
μὲ ἀλάφιασμα χαλκιά, μπρὸς στὸ καμίνι
σκληρὴ ἥδονὴ σκληρὰ σφυροκοποῦσα.
Σήμερα ἡ πύρη πάει καὶ ἡ θιόλοσύνη,
τὶ καθάρια εἰν' αὐγὴ ροδογελοῦσα,
τῶν πρωτόπλαστων δλα εἰν' ἡ γαλήνη.
Στὴ Θούλα μᾶς καλεῖ τοῦ δνείρου ἡ Μοῦσα,
Σιβυλλικὰ βιβλία κρατῶ στὰ χέρια,
λευκόμιαλος ἰερέας λευκοντυμένος.
Μᾶς καρτερᾶν τοῦ ἴδαινικοῦ τάστερια,
καὶ ἩΨήλη καρδή κι ὁ Ἑρωτας παρθένος,
κι δρῦθες ἀπόξω ἀπὸ τῶν Ἐδέμ τὶς θῆρες
οἱ Λάουρες, οἱ Μπεάτρικες, οἱ Ἐλβίρες.

9

Μυροστάλασμα μέσ' στὸ χρυσογυνάλι
 τίποτε ἀπὸ καιρὸ δὲν ἔχει μείνει
 σκύψε ἀπάνου του καὶ σὲ περιχύνει
 μιᾶς βαρειᾶς μυρουδιᾶς ἡδονοζάλη.
 Κι ἂν ἀνύπαρχτο, πῶς ὑπάρχει πάλι,
 πάντα πῶς τὸ σωμένο μῆρο δίνει
 τὸ ἄρωμά του, πῶς κάνει μυροκρήνη
 τὸ μικρογυνάλι ἀστέρευτη μεγάλη!
 Κάθε φορὰ ποὺ ἡ πιθυμιὰ μὲ σέρνει
 στάδειανὸ μυρογυνάλι καὶ τάνοίγω,
 πῶς μὲ μεθάει καὶ πῶς μὲ συνεπαίρνει
 στοιχειοῦ φιλί! Κ' αἰστάνομ' ἔνα ρίγο
 σὰ νὰ μὲ φάχνη κάτι ποὺ ἔσταξ' αἴμα
 καὶ ἥταν κορμί, καὶ τώρα ἔγινε πνέμα.

10

Τοῦ ἔρμου δρόμου φαντάζουν ἔνα ἔνα
 στοῦ διάφανου τὸ πέλαο μαῆρα κήτη
 τὸ μοναστῆρι, τὸ σκολειό· τὸ σπίτι
 μπάλσαμο στὰ κορμιὰ τὰ παθιασμένα.
 Μὰ σù φτάνουν τὰ βράδια ἀργογερμένα
 μὲ τὴ ματιὰ νὰ ἰδοῦν τοῦ ἀποσπερίτη,
 ξαφνίζονται ξανοίγοντας ἐσένα,
 βωμέ, τοῦ δρόμου πέτρινε ἐρημίτη.
 Σπιτάλι καὶ σκολειό καὶ μοναστῆρι,
 τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀπόκοσμου φροντίδες·
 μόνος ἐσù τὸ βάγχειο πανηγύρι
 τὸ ἀφρόντιστο, βωμέ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶδες
 νὰ θυσιάζῃ ἐπάνω σου στὴ χάρο
 τῆς Ἀγάπης τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι..

11

Στῆς τραγουδίστριας τέχνης τὰ παλάτια
 θὰ σ' ἀνεβάσω, θὰ σὲ συργιανίσω,
 καὶ γιὰ σένα μὲ λάλημ' ἀηδονίσο
 θὰ τὰ γιομίσω τὰ γεράνια πλάτια.
 Μπρὸς στὰ γλαρὰ παρθενικά σου μάτια,
 τὸ φῶς τους γιὰ νὰ πιῶ, θὰ γονατίσω,
 μὲ στάλες νεχταριοῦ θὰ σὲ ποτίσω,
 θὰ σὲ ταισώ μὲ ἀμβροσίας κομμάτια.
 Σὲ χλωρὰ θὰ σὲ μπάσω δλόανθα κιόσκια
 γύρω πλεχτὰ στῆς Κασταλίας τὴν κρήνη,
 τὸ τραγούδι, χρυσὸ κλουβὶ στάποσκια,
 καὶ ξωτικὸ ἐσù μέσα καναρίνι.
 Τὸ στόμα σου, πρωτάρουστη φλογέρα,
 γιὰ μὲ θὰ γλυκοσκιάξῃ τὸν ἀγέρα.

12

Παραμερίστε, Ἀπόλλωνες καὶ Πᾶνες,
 μὲ συνεπαίρονει ἥ χριστιανὴ ὀπτασία
 στὴ μεσονύχτια τῇ φωτοχούσια
 φερμένη ἀπὸ χαρμόσυνες καμπάνες.
 Μέσα μου οἱ γνῶμες εἶναι ἡρῷΐσσες μάννες
 ὁρθὲς γιὰ τὰ παιδιά τους πρὸς θυσία·
 στὰ πόδια τοῦ ἀναστάτιμου Μεσσία
 τῆς καρδιᾶς μου χυθῆτε οἵ βρυσομάννες.
 "Α ! τῆς Λαμπρῆς τὰ σήμαντρα οὔτε, καὶ οὔτε
 καὶ οἱ λῦφες εἰδωλόλατρες ποὺ ἀκοῦτε
 δὲ μοῦ ωυθμίζουν τῆς ζωῆς τὴν ὥρα
 σὰν ἐσέ, μικροκάμωτη χαρά,
 ποὺ ταπεινή, μὰ ὑψώνεσαι, ὥ φτερά !
 μιᾶς ἀνάστασης ἀλλῆς μυροφόρα.

13

Βωμὸ σοῦ ὑψώνω, καίω στὸ κόνισμά σου
 κερὶ λιβάνι, φέρων σμύρνα ἀλλόη,
 Χλόη τοῦνομά σου καὶ ἥ θωριά σου χλόη,
 χαρὰ χιρίζει καὶ τάνασασμά σου.
 Γλυκόβοο μέσα μου ὁ ! τὸ μῆλημά σου,
 τριγύρω στάιθια τὸ μελισσολόϊ,
 κι ἂ δὲν κρατᾶς ἀπὸ οῃγαδοσόϊ,
 οῃγάδες θὰ γεννᾶ τὸ φίλημά σου.
 Χλόη τάπριλοιοῦ, χειμώνας ὁ ἔρωτάς μου
 σὲ φόρεσε κορώνα, μὰ ἡρωΐδα
 δὲν εἴσαι οὐδὲ βισκῶν, οὐδὲ πιερδότων.
 Καθὼς ἡρθες τὸ χέρι δίνοντάς μου,
 ξανὰ στὸν ἔρχομό σου πλάσμα τὸ είδα
 τῶν ὄνείρων τὸ χάϊδεμα τῶν πρώτων.

14

Τῆς ἵσιας, τῆς ἀρχόντισσας γιαγιᾶς μου
 ζαρὴ ἀδερφῆ, καημένη θειὰ Βγενοῦλα !
 Κάθες ποὺ σὲ θυμᾶμαι, τῆς καοδιᾶς μου
 τρέμουν τὰ φύλλα' κ' εἰν' ιερὴ ἥ τρεμούλα.
 Ξάφνιζες τὴ δειλή μου πρώτη ζωούλα
 μιὰ παθιασμένη ἀγάπη φέροντάς μου,
 μαζὶ ἔγνοια, ἔεγνοιασιά, κυρὰ καὶ δούλα
 τῆς δοφάνιας μου καὶ τῆς μοναξιᾶς μου.
 Γέλιο τῆς γειτονιᾶς, τοῦ σπιτιοῦ βάρος.
 Μὰ ὑψώνοταν χυτὴ ἥ κορμοστασιά σου,
 καὶ τᾶρρωστα γεράματ' ἀνθισμένα.
 Μυστικὸ μαῦρο — μαῦρος ἔτσι ὁ Χάρος
 δὲ θὰ εἶναι — σοῦ τὰ νύχτωνε τὰ φρένα.
 Καὶ εἴμουν ἔγὼ τὸ γλυκοχάραμά σου.

Στὸ σπίτι μας δὲν ἔμπαινες, πετοῦσες,
καημένη θειὰ Βγενούλα, ἀμάχη, μπόρα,
σὰ νὰ μὴν εἶχες μὲ κανένα γνώρα,
δὲν ἔστεκες, δὲν ἄκουες, δὲν κοιτοῦσες.

Οἱ Παναγιὲς οἵ χαμηλοβλεποῦσες
τοῦ δρόμου σου κρατοῦσανε τὴν φόρα·
στὸ εἰκονοστάτι ἀγνάντια ρασοφόρα
γονατισμένη καὶ παρακαλοῦσες :

«Οὐράνια Χάρη, βόηθα τῷρφανό,
καὶ στὸ κατατρεμένο σκέπη γίνε!»
Πάντα ἡ θωριά σου μέσ' στὰ μάτια μου εἶναι,
κ' ἐγώ, καὶ πάντα, τὸ κατατρεμένο.
Μὰ σκέπη ἀπὸ κανέναν οὐρανὸ
δὲν περίμενα, μήτε περιμένω.

Τῆς περδιᾶς μου τὸ σκόρπισμα γυρεύει
τὸ μάζεμα τοῦ ἀπόκοσμου σπιτιοῦ σου·
κάτον ἀπὸ τὸ φῶς τὸ πρᾶο τοῦ λυχναριοῦ σου
τὸ μπάλσαμο τῆς χάρης σου γιατρεύει.
Εἴτε κ' ἡ ἀγάπη σὲ γλυκοχαϊδεύει,
καὶ εἴτε χιυπέται ἀπὸ τὴν ἔγνοια δὲ νοῦς σου,
τάγαλμα τοῦ ἀψεγάδιαστου κορμιοῦ σου
στὸ βάθρο του δρυθοστύλωτο μαγεύει.

Τρύπια φελούκα μισοβούλιασμένη
παραδέρνω σὲ ἀνώφελον ἀγώνα·
λιμιώνα, ἀπαλὰ κάπου ἀκονύμπιησέ με..
Μυστικολάτρα δρμή μ' ἐσε μὲ δένει,
τῆς ζωῆς μου, καλόβολη Μαντόνα,
τὰ κρίματα σοῦ τὰ ξομολογιέμαι.

Τὰ κρίματα σοῦ τὰ ξομολογιέμαι.
Νεκροὶ γερμένοι στὰ ἔρμα μονοπάτια,
(Πῶς ἀγαπῶ καὶ πῶς γοργὰ ἀπαρνιέμαι !)
τὰ βρεφικὰ ποιὸς θὰ σᾶς κλείσῃ μάτια!
Κρατῶ ἀπὸ γάστρες πράσινες κοιμάτια
μὲ λείφανα γῆς ἄγανθα. Πλανιέμαι.
Κ' ἔξω ἀπὸ κάποια ἴδανικὰ παλάτια
στέκω ἀνήμπορος κι ὅλο συλλογιέμαι.
Ἐσὺ ποὺ καὶ χαρὰ καὶ πίκρα ἀκέρια
τάζησες, καὶ τὸ σάρκινο ἀγαλμά σου
χάλκινο μέσ' στὴ φλόγα σὰ χ' μένο,
σπλαχνικὰ τὰ δροσάτα ἀπλώσε χέρια,
κάμε τόπο — γιορτὴ τὸ ἀντίκρυσμά σου —
στοῦ δρόμου καὶ στοῦ δνείρου τὸ δαρμένο.

18

Στοῦ δρόμου καὶ στοῦ δνείρου τὸ δαρμένο
φῶς νέο. Γαμπρός, ποιοῦ μυστικοῦ ἀσπρου γάμου;
Στὸ μελαψὸ δεφτέρι χαρασμένο
χουσὸ ἔνα δνομα· εἶναι τὸνομά μου.
Κάτιον ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἥλιοῦ στερνὸς μπροστά μου
καημός, ὅραια, θάμασμα, ἡ παρθένο!
Καὶ ὃ χέρι ποὺ κρατάει δασκιλεμένο
τὸ ἔρωτικὸ δοξάρι, καὶ ὃ καρδιά μου!
Ιερὸ βωμὸ θεμέλιωσαν οἱ Πόθοι,
μ' ὅλα τάνθια, τὰ εἰδώλα ὅλα νψώθη
τῶν ἀπούληδων καὶ τῶν Ὀλυμπίων.
"Ολα σου, Υμέναιε τὰ τροπάρια ψάλε.
"Ανοιξῆ, τὸ χλωρό σου στέμμα βάλε
στὸ ἄραχνο μέτωπο ἄ! τῶν ἐρειπίων.

19

Στὸ ἄραχνο μέτωπο ἄ! τῶν ἐρειπίων
τὸ στέμμα της ἀπίθωσε ἡ Λατρεία.
Πῶς χέρια καὶ ὄψεις, ὅλα, μακαρίων,
φέγγουν ἀπὸ ἀσπρηὶ μιὰ κεροδοσία!
Πῶς μὲ τάγρια, τὰ πάγανα στοιχεῖα
χοροὶ ἀγγέλων καὶ σύναξες ἀγίων
ταιριάζουν! Τῶν εἰδώλων καὶ τῶν κρύων
ἴσκιων τὸ χάλασμα ἔξαφνα, ἐκκλησία!
Σὲ ποιῶ μαρτύρων ἡ ἐκκλησία στερεῶθη-
κε κόκκαλα γιὺν νὰ τὴ λειτουργοῦνε;
Στερεῶθηκε ίσα ἀπάνου στὸ ρημάδι
ποὺ ἀγκάθια καὶ σκορπιοὶ τὸ κατοικοῦνε
καὶ κάθε τρύπα του ἄ! κρατάει καὶ κλώθει
δαιμονικὰ φευγάτα ἀπὸ τὸν ἄδη.

20

Δαιμονικὰ φευγάτα ἀπὸ τὸν ἄδη,
φῶς ίλαρό! Στὴν ἄβινσσο γυρίστε.
Στῆς Δαμασκὸς τὸ δρόμο θεοῦ σημάδι
μηνάει τὸ λυτρωμό. Πανηγυρίστε.
Χλωρογνέματ' ἀπ' τὸ περιπλοκάδι
τὸ γυμνότοιχο ντύνοντας γιομίστε.
Πουλιά, σὰ νά είμαι δλόδροσο λαγκάδι
τὰ τραγούδια σας νὰ μοῦ τραγουδήστε.
Αγαπῶ καὶ μισῶ, ξεχνῶ, θυμᾶμαι,
μ' ὄνειρα ζῶ, ἀνονείρευτος κοιμᾶμαι..
Ποιὸς μὲ ξυπνᾶ; Ποιὰ μαγιοβότανα ἥπια;
Στέκω ἀπιάνου ἀπ' τὰ χρόνια; Τὸ μαράζει
δὲν είναι πιά; "Ἐνα χέρι πῶς ἀλλάζει
μὲ γιορτερὰ τὰ ροῦχα μου τὰ τρύπια!"

21

Μὲ γιορτερὰ τὰ ρούχα μου τὰ τρύπαι
τέλλαζεις τῆς γιορτῆς μου ἐσὺ ἦ κορώνα..
Προτοῦ νὰ μοῦ θολώσουν καρδιοχτύπια
τὰ μάτια, ἀγνὰ μοῦ τάνοιξε μιὰ εἰκόνα.
Παιδί. Τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ ἀνθοκήπια,
γλυκοὶ βόγγοι ἀπὸ τὸν περιστεριώνα,
τὰ μεγάλα τάδέρφια καὶ τὰ νήπια,
καὶ ἡ μάννα· ἥ πιστὴ δούλα, ἥ καλὴ νόνα
τὴν θύμηση μοῦ τὴν χαϊδολογάνε.
Καὶ μιὰ παιδούλα στὴ δουλεύτραι εἰρήνη
τοῦ ἀνθόζωστου σπιτιοῦ, καὶ πάντα ἔμπρός μου,
σὰ νὰ μὴ ζοῦσε· ἀσάλευτη· σὰ νά τ' εὐ^τ
ιδέα ζωῆς, φερμένη τοῦ ἄλλου κόσμου.
Καὶ τῶνομά της Φωτεινή. Εἴσ' ἐκείνη;

22

Ὦ ! τῶνομά της Φωτεινή. Εἴσ' ἐκείνη;
Μοῦ τάνοιξες τὰ μάτια ὅταν οἱ κρῖνοι
γελοῦσαν τῆς αὐγῆς μου· μὲ τῆς δύσης
τὰ γιούλια ἐσὺ τὰ μάτια θὰ μοῦ κλείσῃς.
Ἄν ἔσβυσε τῆς νιότης τὸ καμίνι,
τῆς τέχνης νά ἥ φωτιά, ἥ δροσιὰ τῆς φύσης;
Μὰ ὡ τὸ πιοτὸ ἀπὸ τὴ δική σου κρήνη !
Ἄγεραστον ἔσùν θὰ μὲ κρατήσῃς.
Θεες τῆς ἀγάπης, πὸν ἔσπειρες ἐντός μου
πλατὺ τὸν ἴμνο, ἀντίμαχο ἐνὸς κόσμου,
γιὰ τὴν πίστη μου πᾶς μὲ μακαρίζεις !
Στὴν παράδεισο μὲ ξαναγυρίζεις
πού εἰμον παιδί. Ἐκεὶ φέγγει, ὡ ξανθὸ βράδι!
τὸ διαμαντένιο τοῦ ὄρθρου μου πετράδι.

23

Τὸ διαμαντένιο τοῦ ὄρθρου μου πετράδι !
— Σ' ἀγαπῶ μὲ τὸ πάθος ποὺ δὲν ξέρει
παρὰ ἐσένα οὐδανὸ κ' ἐσένανε ἄδη,
μὲ τὸ πάθος τυφλὸ τοῦ σφιχτοχέρη.
Σ' ἀγαπῶ μὲ τὸν ἥλιο, μὲ τὸ ἀστέρι
ποὺ διογλυκαίνει τὸ πικρὸ ἀχνὸ βράδι,
καὶ μὲ τοῦ Γεναριοῦ τὸ καλοκαίρι,
μ' ἐσᾶς τῆς μυγδαλιᾶς διλόαιθοι κλάδοι.
Σ' ἀγαπῶ μὲ τῆς ἀνοιξῆς τάηδόνια,
μὲ τὰ ξερὰ τὰ φύλλα ποὺ χρυσάφι
στρώνουν ταπὶ στ' Ἀγιού Ἀντρεὸς τὸ μῆνα.
Σ' ἀγαπῶ μὲ τῆς θλίψης τὰ τρηδόνια,
καὶ μὲ τῆς ἀναγάλλιασης τὰ κρίνα.
Μ' ὅσα οἱ κούνιες κρατῶν καὶ μ' ὅσα οἱ τάφοι.

24

... Μ' ὅσα οἵ κούνιες κρατᾶν καὶ μ' ὅσα οἵ τάφοι
τοῦ κάκου σ' ἔντυσα εἴδωλο, ἔρωτά μου,
μὲ φόρεμα καὶ στέφανα ἐνὸς γάμου
ποὺ δὲν τὰ ζωγραφίζουν οἵ ζωγράφοι.

Βαλτόνερα, θολόνερα καὶ τράφοι
καὶ πνιγμένη στάκαθαρτα ἡ καρδιά μου,
καὶ πάει μαζὶ τὸ καρπερὸν χωράφι,
χαρὰ στὴν ὀργοτόμα φαντασιά μου.
Ἡ σὰν ἄρχαια μὲ τοῦ ρυθμοῦ τὸ βῆμα
γιὰ τὴ λατρεία ἐνὸς θεοῦ θεωρία,
μιὰ φάρσα γιὰ τὴν πλέμπα, μιὰ ἴστορία
γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ἐφημεριδογράφοι.
Κούφιε στίχε κι ἀνόητο βούησμα, ρίμα!
Ντραπῆτε οἵ κούνιες καὶ γελάστε οἵ τάφοι.

25

Ντραπῆτε οἵ κούνιες καὶ γελάστε οἵ τάφοι...
— Δέξου μ' Ἐσύ! Στὰ πόδια σου ἄφησέ με,
πέξ με τοῦ τρόμου λαβωμένο ἔλαφι..
Νὰ ἔξεμστηρευτῶ σου βοήθησέ με
κι ὅσα ἡ ντρυπὴ δὲ λέει, μὰ ἡ μοῖρα γράφει.
Κι ὅσα μὲ τρῶνε σὰν τὰ συλλογιέματι,
στῆς ἔεχασιάς τὸ σκονισμένο ράφι
βόηθα με νὰ τἀφήσω. Καὶ ἄκουσέ με:
Μέσα μου τὸ αἷμα καίγεται καὶ τρέμει,
κ' εἶναι πληγὴ ἡ ψυχή μου, δ νοῦς μου ἀνέμη.
Γι' αὐτὸ κ' ἡ ἀνεμοσκόρπιστη καρδιά μου
τοῦ σπιτιοῦ σου τὸ μάζεμα γυρεύει,
καὶ ἡ ἔώδεμη ἡ βαθειὰ ἡ λαβωματιά μου,
μὰ ἡ χάρη σου εἶναι μπάλσαμο· γιατρεύει.

26

Δυὸ Μοναξιές. Μιὰ Εὐχὴ καὶ μιὰ Κατάρα,
δυὸ ξωτικές, καὶ οἱ δυὸ σὰν ἀδερφάδες.
Λαχτάρα, Σκοτεινάγρα, Βουβαμάρα,
Βάγιες, καὶ ἀκολουθοῦντε τὶς κυράδες.
Στῆς μιᾶς τὸ Σώπα θεία μιλεῖ κιθάρα,
τῶν ἀστρων ἀγνοφέγγουν οἱ σποράδες.
τῆς ἄλλης βουβὴ πάντα ἡ λιγομάρα,
κι ἀναστρῃ ἡ νύχτα μὲ γκρεμοὺς βραχνάδες.
Δυὸ Μοναξιές. Ἡ μιὰ τῶν ἀντρειωμένων
ἡ μάννα γιὰ τὴ σκέψη καὶ τὴν πρᾶξη
στὴν ἀγκαλιά της μέσα τὴ μαγεύτρα.
Κ' ἡ ἄλλη ἀφέντρα τῶν παραπεταμένων
ποὺ τοὺς ἔχει οργανέει καὶ σπαράξει
μιὰ ίδεα προδότρα ἡ μιὰν ἀγάπη ψεύτρα.